# DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
7. oktober 1987 *

I sag 401/85,

**Francesco Schina,** tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Strassen, Luxembourg, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse, Luxembourg,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,** ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis og Marie Wolfcarius, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående betaling af renter af beløb, der blev tilbageholdt på grundlag af arrest i Schina's løn,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden J. C. Moitinho de Almeida, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten som ændret efter den mundtlige forhandling den 10. december 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 18. marts 1987,

* Processprog: Fransk.

afsagt følgende

## Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 5. december 1985 har Francesco Schina, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. marts 1985, hvorved den afviste at betale Schina renter af de beløb, der var blevet tilbageholdt på grundlag af arrest i hans løn.

2 Arresten var på begæring af en af Schina's kreditorer blevet anordnet af fredsdommeren i Luxembourg ved kendelse af 12. august 1982. Efter at Kommissionen ved skrivelse af 18. august 1982 havde underrettet Schina om arresten, søgte han først — uden held — denne ophævet ved de retslige instanser i Luxembourg. Ved skrivelse af 6. oktober 1983 indgav han derefter en klage til Kommissionen og indbragte ved stævning af 9. juli 1984 et søgsmål for Domstolen. Dette søgsmål, der verserede som sag 180/84, blev hævet af sagsøgeren i erkendelse af, at Kommissionen ville få medhold i sin afvisningspåstand, der byggede på, at søgsmålsfristerne var udløbet.

3 Det fremgår af sagen, at Kommissionen i perioden september 1982 — april 1983 tilbageholdt et beløb på i alt 450 000 LFR i sagsøgerens månedlige vederlag. Efter at være blevet underrettet om, at retsmødet i hovedsagen først var berammet til november 1984, anmodede Schina ved memorandum af 23. november 1983 Kommissionen om »at træffe... foranstaltninger i erstatningsøjemed med med henblik på omgående dækning af det lidte tab. Med henblik herpå foreslås foreløbig, at pengene anbringes på ét års opsigelse, eventuelt på en bankkonto åbnet af Kommissionen«. Sagsøgeren anmodede endvidere Kommissionen om »at undersøge alle muligheder i så henseende«. Efter at Kommissionen havde underrettet fordringshaverens advokat om denne anmodning, erklærede advokaten ved skrivelse af 14. december 1983 at være indforstået hermed på betingelse af, at også renterne blev bundet, og at beløbet henstod på månedlig opsigelse. Ved skrivelse af 28. februar

1985 meddelte fordringshaverens advokat Kommissionen, at Schina havde fyldestgjort sine forpligtelser efter dommen i hovedsagen, der nu var afsagt, og at der ikke længere hvilede arrest på beløbet, som herefter blev udbetalt til Schina. Ved notits af 22. marts 1985 afviste Kommissionen imidlertid Schina's krav om renter. Efter at have indgivet en klage anlagde Schina nærværende sag.

4 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at tjenestemændenes løn ikke kan gøres til genstand for kreditorforfølgning, og at Kommissionen følgelig er pligtig at betale erstatning som følge af den ulovlige tilbageholdelse i hans løn. Han har for det andet anført, at det påhvilede Kommissionen at træffe foranstaltninger med henblik på forrentning af de tilbageholdte beløb, dels under hensyn til Kommissionens omsorgspligt, dels på grundlag af de anvisninger, der efter fælles overenskomst blev givet af rekvisitus, dvs. debitor, og af rekvirenten, dvs. kreditor, og at Kommissionen derfor skal betale erstatning som følge af tilsidesættelse af denne forpligtelse. Endelig hævdes Kommissionen at have opnået en ugrundet berigelse i det omfang, hvori den som skyldner for den arrestbelagte fordring har disponeret over de tilbageholdte beløb og dermed selv opnået en rentegevinst.

5 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

**Formaliteten**

6 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålet, for så vidt angår de to første anbringender, er indbragt for sent og derfor bør afvises.

7 Med hensyn til anbringendet om, at tjenestemændenes løn ikke kan gøres til genstand for kreditorforfølgning, har Kommissionen anført, at der med dette anbringende i realiteten protesteres mod skrivelsen af 18. august 1982, hvorved sagsøgeren blev underrettet om arresten, samt mod de tilbageholdelser, der blev foretaget i sagsøgerens løn mellem september 1982 og april 1983; sagsøgeren har imidlertid ikke anfægtet disse dispositioner rettidigt.

8 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren med anbringendet om, at hans løn ikke kan gøres til genstand for kreditorforfølgning, i virkeligheden gør gældende, at Kommissionens beslutning om delvis at tilbageholde hans løn med henblik på gennemførelse af arresten var ulovlig. Dette anbringende kan imidlertid ikke nu fremføres under nærværende sag.

9 Det bemærkes, at sagsøgeren under dette søgsmål, hvorunder han anfægter Kommissionens beslutning af 22. marts 1985, hvorved den afslog at betale renter af den arrestbelagte del af sagsøgerens løn, med støtte i det første anbringende vel ses at kræve erstatning for det økonomiske tab, der hævdes at følge af tilbageholdelsen af en del af hans løn. Efter Domstolens praksis er en tvist mellem en tjenestemand og hans nuværende eller tidligere institution, der drejer sig om skadeserstatning og hidrører fra det ansættelsesforhold, som knytter den pågældende til institutionen, imidlertid omfattet af Traktatens artikel 179 og vedtægtens artikler 90 og 91, hvorfor den ikke falder ind under Traktatens artikler 178 og 215 (domme af 17. februar 1977, Reinarz, 48/76, Sml. s. 291, og 19. november 1981, Fournier, 106/80, Sml. s. 2759). En tjenestemand, som ikke i rette tid har anfægtet en afgørelse, som ansættelsesmyndigheden har truffet over for ham, kan ikke påberåbe sig en påstået ulovlighed af denne afgørelse i forbindelse med et erstatningssøgsmål.

10 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren, som bekræftet ved det forhold at han hævede sag 180/84, ikke fristmæssigt efter tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 anfægtede Kommissionens beslutning om at tilbageholde en del af hans løn i henhold til arresten. Sagsøgeren må følgelig tåle at blive mødt med en afvisningspåstand, når han fremfører samme søgsmålsgrund under nærværende sag. Det første anbringende må herefter afvises fra pådømmelse.

11 For så vidt angår det andet anbringende, har Kommissionen anført, at det i virkeligheden vedrører det stiltiende afslag på sagsøgerens anmodning af 23. november 1983 om anbringelse af de tilbageholdte beløb på opsigelsesvilkår, og at fristerne i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 således heller ikke her er iagttaget.

12 Det skal hertil bemærkes — jfr. herved Domstolens førnævnte praksis — at det tab, som sagsøgeren påberåber sig i forbindelse med det andet anbringende, henføres til det forhold, at Kommissionen i sin egenskab af arbejdsgiver og skyldner for den arrestbelagte fordring afslog at træffe foranstaltninger med henblik på forrentning af de tilbageholdte beløb i sagsøgerens løn. Sagsøgeren gør i det væsentlige gældende, at Kommissionen i strid med sin omsorgspligt som arbejdsgiver samt i strid med de anvisninger, som rekvisitus og rekvirenten gav efter fælles overenskomst, undlod at sørge for forrentning af de arrestbelagte beløb. Det bemærkes, at

nærværende tvist også i henseende til det andet anbringende hermed er omfattet af Traktatens artikel 179 og vedtægtens artikler 90 og 91, og de processuelle krav i henhold til de nævnte bestemmelser skulle følgelig iagttages af sagsøgeren.

13 Som anført ovenfor havde sagsøgeren ved memorandum af 23. november 1983 anmodet Kommissionen om at drage omsorg for forrentning af de arrestbelagte beløb, og sagsøgeren henstillede i denne forbindelse til Kommissionen, »at pengene anbringes på ét års opsigelse, eventuelt på en bankkonto åbnet af Kommissionen«. Kommissionen besvarede ikke denne anmodning. Det må i så henseende fastslås, at efter at fristen i vedtægtens artikel 90, stk. 1, var udløbet, uden at der var kommet svar fra Kommissionen, forelå der hermed et stiltiende afslag, og det står fast, at sagsøgeren ikke indgav klage herover i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

14 Søgsmålet må herefter også afvises, for så vidt angår det andet anbringende.

## Realiteten

15 For så vidt angår sagens realitet, står det således blot tilbage at tage stilling til sagsøgerens tredje anbringende, der vedrører en angivelig ugrundet berigelse for Kommissionen. Det skal i så henseende, og uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om sagsøgeren kan påberåbe sig et sådant anbringende til støtte for søgsmålet, blot fastslås, at sagsøgeren ikke har anført nogen omstændighed, på grundlag af hvilken Domstolen kan bedømme, om der foreligger en sådan berigelse.

16 Kommissionen vil herefter i det hele være at frifinde.

## Sagens omkostninger

17 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

**1) Sagsøgte frifindes.**

**2) Hver part bærer sine omkostninger.**

Moitinho de Almeida Everling Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. oktober 1987.

P. Heim
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Tredje Afdeling